ARCHIVES HISTORIQUES DE LA COMMISSION

COLLECTION RELIEE DES DOCUMENTS "COM"

COM (74)2010

Vol. 1974/0336

Historical Archives of the European Commission

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlusssachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

COM(74) 2010 def.
Brussel, 10 december 1974

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN DE RAAD

betreffende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen

---

(door de Commissie bij de Raad ingediend)

FINANCIELE UITWERKING

Zekere kosten zouden kunnen voortvloeien uit de organisatie der vergaderingen van het in artikel 12 voorziene Comité. De juiste raming daarvan is momenteel nog niet mogelijk daar de autoriteiten die in dit Comité zullen zetelen een nog te bepalen deel van deze kosten zullen overnemen.

INHOUD

blz.

1. Toelichting

I. Beweegredenen en doelstellingen van de richtlijn ..... 1 - 5

II. Commentaar op de artikelen ..... 6 - 14

2. Voorstel voor een richtlijn

- Overwegingen ..... 15 - 18
- Titel I : Definities en toepassingsgebied
  (Artikelen 1 en 2) ..... 19 - 20
- Titel II: Bepalingen welke van toepassing zijn op de kredietinstellingen met zetel in één der lid-staten en op hun bijkantoren in de andere lid-staten.
  (Artikelen 3 tot en met 8)..... 21 - 27
- Titel III: Bijkantoren van de instellingen met hoofdzetel buiten de Gemeenschap
  (Artikel 9)..... 28
- Titel IV: Overgangsbepalingen en algemene bepalingen
  (Artikelen 10 tot en met 13)..... 29 - 32
- Titel V : Slotbepaling
  (Artikel 14)..... 33

TOELICHTING

I. BEWEEGREDENEN EN DOELSTELLINGEN VAN DE RICHTLIJN

1. Dit voorstel voor een richtlijn vormt een nieuwe stap op de weg naar een gemeenschappelijke bankmarkt. Een eerste maatregel in deze richting is de richtlijn 73/183/EEG van 28 juni 1973 waarbij, overeenkomstig de artikelen 52 en 59 van het Verdrag, het beginsel van non-discriminatie, werd ingevoerd. De integratie op dit gebied moet thans worden voortgezet met een coördinatie van de belangrijkste bankvoorschriften van de lid-staten.

2. Er bestaan thans in de Gemeenschap negen banksystemen, naast elkaar en grotendeels los van elkaar. Het doel waarnaar gestreefd moet worden is de bevordering van hun interpenetratie, gelijk opgaande met de werkzaamheden om te komen tot een economische en monetaire unie. De daadwerkelijke uitoefening van hun werkzaamheden in de gehele Gemeenschap door de kredietinstellingen vormt immers een aanvulling op het vrije kapitaalverkeer. Anderzijds zal de convergentie van maatregelen van monetair beleid aanmerkelijk worden vergemakkelijkt indien zij gericht kunnen worden tot kredietinstellingen die gemeenschappelijke kenmerken hebben.
Dit doel is, wegens de verschillen tussen de wettelijke teksten en bestuurspraktijken die in de verschillende landen aangaande het toezicht op de werkzaamheden in kwestie, nog lang niet bereikt.

3. De kredietinstellingen zelf kunnen slechts voordeel hebben bij een coördinatie van de teksten en gedragslijnen, daar zij meer mogelijkheden zullen hebben te opereren in het gehele grondgebied van de gemeenschappelijke markt. Enkele instellingen zijn reeds, in het bijzonder op grond van overeenkomsten tot internationale samenwerking, werkzaam in een groter

.../...

gebied dan uitsluitend het eigen land. Deze samenwerking is echter voornamelijk gebaseerd op de omstandigheid dat de nationale geld- en kapitaalmarkten van elkaar gescheiden zijn, zodat men tracht deze scheiding te overwinnen door middel van akkoorden die b.v. betrekking hebben op de financiering van multinationale ondernemingen of op gemeenschappelijke activiteiten in derde landen, waarbij elke instelling de gebruikelijke bankverrichtingen beperkt tot het eigen nationale grondgebied. Een werkelijke integratie zal zich echter eerst voordoen als de kreditinstellingen een Europese dimensie hebben aangenomen en -door op de markten van alle lid-staten te opereren- concurren over de grenzen.

4. Een van de voornaamste doeleinden van de coördinatie, gebaseerd op artikel 57 van het Verdrag, is de oprichting en het functioneren van bijkantoren te vergemakkelijken. Dit doel kan bijv. worden bereikt door te bepalen dat in een eindstadium een kredietinstelling die een net van bijkantoren over de gehele Gemeenschap heeft opgericht zoveel mogelijk zal worden vrijgesteld van toezicht door acht verschillende landen van ontvangst en slechts onderworpen zal zijn aan één centrale controle, uit te oefenen door het land van oorsprong alleen; de tenuitvoerlegging van dit beginsel van "controle door het land van oorsprong" zou de banken in dit eindstadium in staat stellen op Europees vlak werkzaam te zijn hetgeen een aanmerkelijke rationalisatie met zich kan brengen.

5. Voor de controleautoriteiten vloeit daaruit voort dat nauw moet worden samengewerkt bij het toezicht ten einde de zekerheid van de kredietinstellingen te waarborgen. Een dusdanige samenwerking moet worden onderscheiden van die welke in ander verband, met betrekking tot de verwezenlijking van doelstellingen van economische aard, tot stand zou komen tussen de monetaire autoriteiten.

.../...

Voorts moet worden geconstateerd dat de huidige stand van de integratie in de kredietsector, en in het bijzonder de samenwerkingsovereenkomsten tussen een groot aantal banken, tot gevolg hebben dat een afdoende controle reeds niet meer mogelijk is voor zover deze uitsluitend berust bij afzonderlijk tewerkgaande nationale autoriteiten. Onderlinge overeengekomen maatregelen van de controleautoriteiten zullen echter in feite slechts dan doeltreffend kunnen worden als deze autoriteiten overeenkomstige instrumenten hanteren en gemeenschappelijke opvattingen hebben aangaande de na te streven doelstellingen .

6. De voorgaande beschouwingen betreffen de bijkantoren van de kreditinstellingen; het zou wenselijk zijn dat voor dochterondernemingen soortgelijke maatregelen worden getroffen. In de onderhavige richtlijn worden dochterondernemingen echter, voor de toepassing van de regels inzake solvabiliteit en liquiditeit, beschouwd als zelfstandige instellingen. Wel zal later, om te komen tot een grotere doeltreffendheid van het toezicht op kreditinstellingen die in verscheidene landen werkzaam zijn, onderzocht moeten worden in welke mate dochterondernemingen onderworpen kunnen worden aan eenzelfde regeling als de bijkantoren.

7. De hierboven genoemde doeleinden van de coördinatie kunnen evenwel niet ineens worden bereikt. De diensten van de Commissie waren in het begin van de voorbereidende werkzaamheden voornemens een ontwerp-richtlijn op te stellen welke alle belangrijke aspecten van de bankwetgeving zou omvatten. De toetreding tot de Gemeenschap van nieuwe lid-staten die, vooral voor wat betreft het Verenigd Koninkrijk, een bankwetgeving hebben die niet vergelijkbaar is met die van de oorspronkelijke lid-staten, maakt het onmogelijk deze algemene benadering voort te zetten. Dit was voor de Commissie aanleiding van koers te veranderen en in etappes te werk te gaan. Dit maakt het mogelijk de gebieden van coördinatie die de minste problemen zullen opleveren af te zonderen van die waar de moeilijkheden het grootst zullen zijn, hetgeen

.../...

tot snellere vooruitgang moet kunnen leiden.
Het eindstadium van de coördinatie kan echter eerst na een ontwikkeling op lange termijn worden bereikt, waarvan de eerste etappe nog betrekkelijk bescheiden resultaten zullen opleveren.

8. Om deze reden wordt volgens het ontwerp de richtlijn in beginsel van toepassing op alle instellingen die aan een betrekkelijk ruime definitie van de werkzaamheden van kredietinstellingen beantwoorden, zonder dat echter de mogelijkheid wordt uitgesloten in de toekomst meer specifieke voorschriften te geven voor bepaalde typen gespecialiseerde instellingen.

9. De methode van in verscheidene etappes te nemen geleidelijke maatregelen houdt in dat in de ontwerp-richtlijn op een aantal punten slechts een eerste aanzet van oplossing voor bepaalde problemen wordt gegeven, terwijl men zich op bepaalde andere punten beperkt tot het vaststellen van het programma van in de toekomst te nemen maatregelen. In dit verband hecht de Commissie grote betekenis aan de bepalingen van de richtlijn inzake de controle op de solvabiliteit en de liquiditeit en aan die welke de oprichting van een contactcomité waarin de toezichthoudende autoriteiten zijn verenigd, betreffen.

10. Ten aanzien van het eerste aspect dient te worden opgemerkt dat de verwezenlijking van het principe van controle door het land van oorsprong ertoe moet leiden dat in een eindstadium een kredietinstelling met bijkantoren in verschillende lid-staten niet meer hoeft te voldoen aan de regels inzake solvabiliteit en liquiditeit die gelden in de respectieve landen van ontvangst. Indien dit namelijk niet het geval zou zijn zouden de bijkantoren moeten beschikken over bepaalde fondsen die de rol van eigen vermogen moeten vervullen en zou de moedermaatschappij gedwongen zijn ten aanzien van de verrichtingen van de bijkantoren zowel de regels van het land van ontvangst als die van het land van oorsprong in acht te nemen.

.../...

Het verdient echter de voorkeur een zodanige regeling te treffen dat door de instelling uitsluitend rekening moet worden gehouden met de voorschriften die van kracht zijn in het land van oorsprong; de gegevens betreffende het geheel der werkzaamheden van de instelling, met inbegrip dus van die van de bijkantoren, zouden aan het land van oorsprong moeten worden medegedeeld; de liquiditeit en de solvabiliteit van de instelling als geheel zouden centraal berekend moeten worden, hetgeen bevorderlijk zou zijn voor zowel de integratie als de rationalisatie (b.v. compensatie van de liquiditeiten voor de instelling als geheel). Op straffe van vervalsing van de concurrentie tussen instellingen uit verschillende lid-staten, is een voorwaarde voor deze oplossing dat men uiteindelijk geraakt tot de harmonisatie van de "verhoudingen" tussen bepaalde balansposten.

11. Ten aanzien van het tweede hoofdaspect van haar voorstel is de Commissie van mening dat de oprichting van een contactcomité waarin de controle-autoriteiten verenigd zijn, de mogelijkheid zou bieden tot een nadere bepaling van de methoden, de prioriteiten en het tempo van de in de toekomst in een reeks andere coördinatierichtlijnen betreffende de kredietsector vast te leggen maatregelen. Men zou kunnen stellen dat de oprichting van dit Comité het voornaamste punt van deze richtlijn vormt.

.../...

II. COMMENTAAR OP DE ARTIKELEN

Artikel 1

In dit artikel wordt een aantal begrippen die op verschillende plaatsen in de richtlijn worden gebruikt, gedefinieerd.

Kredietinstelling : de definitie gaat uit van de functie die de banken, spaarbanken, kredietcoöperaties en andere gelijksoortige instellingen vervullen in het geldverkeer van de nationale volkshuishoudingen. De voornaamste taak van deze instellingen is een band te leggen tussen besparingen en investeringen, d.w.z. middelen bijeen te brengen en deze weer uit te lenen. De bijeengebrachte gelden moeten weer worden terugbetaald, hetgeen de werkzaamheid van de bedoelde instellingen onderscheidt van die van de verzekeringsmaatschappijen of collectieve beleggingsmaatschappijen. Zij kunnen de vorm aannemen van deposito's (onmiddellijk opeisbaar, op termijn of spaardeposito's), maar kunnen ook een andere vorm hebben, onder meer die van obligaties, kasbons, enz. Aan de "actief"zijde wordt gekeken naar het krediet dat de belangrijkste wijze van uitzetten van middelen is en dat alle denkbare vormen kan aannemen (rekening-courantkrediet, acceptkrediet, leningen op termijn, enz.).

Bepaald is dat het krediet verleend moet worden voor eigen rekening van de instelling, hetgeen tussenpersonen in de kredietsector en de werkzaamheden die bestaan uit het doorgeven van middelen van derden, uitsluit. Het in ontvangst nemen van gelden en de toekenning van kredieten moet een regelmatige bezigheid zijn, welke bepaling ook handelsondernemingen die bij gelegenheid middelen van het publiek in ontvangst nemen en krediet verlenen aan hun afnemers, uitsluit.

Vergunning : De gegeven definitie omvat elke overheidshandeling waarbij toestemming wordt verleend, ook al wordt deze handeling niet "vergunning" genoemd en heeft zij bijv. de vorm van een registratie of van een "erkenning".

.../...

Bijkantoor : Deze definitie beoogt voornamelijk de hier bedoelde vestiging te onderscheiden van de (juridisch onafhankelijke) dochteronderneming enerzijds en van de vertegenwoordiging (die geen bankhandelingen verricht) anderzijds.

Bevoegde autoriteiten : Het gebruik van dit algemene begrip "bevoegde autoriteiten" is nodig aangezien de controle op het bankwezen van land tot land verschillend is opgezet; soms is de controle gecentraliseerd bij gespecialiseerde toezichtorganen, soms wordt zij uitgeoefend door de centrale bank, soms ook is de controle in handen van verschillende instanties. De definitie omvat alle autoriteiten die de op grond van de richtlijn vastgestelde nationale bepalingen toepassen (welke bepalingen zijn gericht op het belang van de bescherming van de inleggers) d.w.z. de autoriteiten die zorg dragen voor de zekerheid van de ondernemingen in de kredietsector. Deze autoriteiten moeten onderscheiden worden van de monetaire autoriteiten, ook al zijn het soms dezelfde autoriteiten die de twee functies, de controle op het bankwezen en de kredietcontrole, uitoefenen.

Artikel 2

Het in dit artikel omschreven toepassingsgebied is zeer ruim. Om gelijke concurrentievoorwaarden te waarborgen omvat het in beginsel alle instellingen die de bovengenoemde voornaamste functie van de kredietinstellingen uitoefenen, zonder onderscheid naar juridische vorm (b.v. publiek of particulier), werkingssfeer (plaatselijk, landelijk, of zelfs internationaal) eventuele specialisatie op een bepaald type-verrichtingen(kort, middellang of lang krediet, dan wel algemeen) of sector van het economisch leven (landbouwkrediet, industrieel krediet, hotelkrediet, enz.), noch naar andere criteria. De bepalingen van de richtlijn zijn algemeen genoeg om toegepast te kunnen worden op al deze instellingen.

.../...

Een kleine negatieve lijst sluit enkele instellingen uit waarop de richtlijn vanzelfsprekend niet van toepassing kan zijn (b.v. de centrale banken, ook al is de definitie van kredietinstellingen in principe op hen van toepassing.

Een andere uitzondering, in de tijd beperkt, moet zoals bij de voorbereidende werkzaamheden is gebleken, door de lid-staten gemaakt kunnen worden. Er zijn namelijk instellingen die, hoewel zij onmiskenbaar tot de kredietsector behoren, onderworpen zijn aan een specifieke wetgeving of een specifieke toezichthoudende autoriteit, of die, om technische of politieke redenen, door bepaalde lid-staten niet op dezelfde voet worden behandeld als de andere kredietinstellingen. Een gelijke behandeling, ook al is deze uit een oogpunt van concurrentie wenselijk en ook al is deze op het vlak van het communautaire recht mogelijk, gezien de algemene aard van de bepalingen van de richtlijn, vereist niettemin bijzondere aanpassingsmaatregelen van de lid-staten, die niet onmiddellijk genomen kunnen worden.

Een speciale procedure dient om te verzekeren dat een eventueel uitstel van de toepassing van de richtlijn op bepaalde typen of groepen instellingen niet te lang zal duren.

Artikel 3

Een voorafgaande vergunning voor toegang tot de werkzaamheden van de kredietinstellingen is nog niet in alle lid-staten vereist.
De algemene invoering ervan is nodig omdat elk land van ontvangst er zeker van moet zijn, dat elke instelling die gebruik maakt van de vrijheid van vestiging en van het verrichten van diensten, in haar land van oorsprong onderworpen is geweest aan bepaalde verificaties alvorens aldaar haar werkzaamheden te kunnen beginnen.

.../...

Deze controle moet, in het eindstadium van een gemeenschappelijke bankmarkt, in de gehele Gemeenschap plaatsvinden op grond van dezelfde criteria. Thans evenwel moet men zich beperken tot het aanduiden van de minimumvoorwaarden die in alle lid-staten moeten worden gesteld.

De identieke criteria die in het eindstadium moeten worden gebruikt zouden geen onderzoek van de economische behoefte moeten omvatten, zoals wel werd besloten op het overeenkomstige gebied van de verzekeringen en zouden de bevoegde autoriteiten niet de mogelijkheid moeten laten de vergunning naar eigen goeddunken toe te kennen. Om nader tot dit doel te komen is bepaald dat de instellingen die een aanvraag indienen in een programma van werkzaamheden moeten vermelden welke typen verrichtingen zij beogen en hoe hun interne organisatie is (lid 3). Aldus worden de argumenten die worden aangevoerd door de lid-staten die thans nog de economische behoefte nagaan en over een discretionaire bevoegdheid beschikken doorzichtiger gemaakt en in zekere zin onderworpen aan een eerste maatregel van objectieve wetgeving. De andere lid-staten zijn evenwel krachtens deze bepaling niet gehouden de bedoelde inlichtingen te beschouwen als criteria van hun beslissing en zij kunnen zich er toe beperken na te gaan of een programma werd ingediend.

De instellingen waaraan een vergunning werd verleend worden ingeschreven in een communautair register; deze registratie is niet constituerend maar uitsluitend declaratoir.

Artikelen 4 en 5

In het eindstadium van de coördinatie zal de kredietinstelling, zodra zij eenmaal in haar land van oorsprong een vergunning heeft, beschouwd kunnen worden als toegelaten in de gehele Gemeenschap en zij zal geen nieuwe vergunning voor de in de andere lid-staten door haar gevestigde bijkantoren nodig hebben. In de eerste fase evenwel kunnen de meeste lid-staten niet

.../...

afzien van een specifiek onderzoek van een kredietinstelling die zich voor de eerste maal op hun grondgebied vestigt met een bijkantoor. Evenmin als het mogelijk is gebleken alle criteria voor het verlenen van een vergunning aan een nieuwe kredietinstelling te harmoniseren is het thans onmogelijk de criteria voor de aan bijkantoren te verlenen vergunningen te coördineren. Niettemin wordt een zekere verlichting van de procedure beoogd op twee punten.

In de eerste plaats kan het feit dat de kredietinstelling in haar land van oorsprong een rechtsvorm heeft die niet toegankelijk is voor kredietinstellingen van het land van ontvangst geen reden zijn voor weigering van de vergunning. Deze als het ware "wederzijdse erkenning" van de voor kredietinstellingen toegestane rechtsvormen geldt evenwel niet voor de bankier die een natuurlijk persoon is, d.w.z. voor een ondernemingsvorm welke thans in vrijwel alle landen om redenen van veiligheid met voorbehoud wordt beschouwd.

Een tweede verlichting, opgenomen in artikel 5, betreft de bescherming van de benamingen : elke kredietinstelling zal vrij zijn haar benaming van oorsprong te gebruiken in het land van ontvangst; ook indien deze benaming eventueel niet beantwoordt aan de wet van dit laatste land. De bevoegde autoriteiten van het land van ontvangst zullen evenwel kunnen verlangen dat om verwarring, welke zelfs tot concurrentiedistorsie zou kunnen leiden, te voorkomen deze benaming vergezeld moet gaan van bepaalde nadere aanduidingen.

Artikelen 6 en 7

Deze artikelen willen een eerste stap vormen op de weg naar harmonisatie van de bankcoëfficiënten. Artikel 6 vermeldt eerst vier verhoudingen welke door alle lid-staten voor doeleinden van waarneming moeten worden gebruikt. Het gaat hier evenwel niet om een uitputtende opsomming; de lid-staten kunnen andere

.../...

coëfficiënten blijven gebruiken. Het zijn ook geen vaste regels maar, in een eerste fase, uitsluitend niet-cijfermatige verhoudingen die bij wijze van experiment zouden moeten worden toegepast. De bepaling van de balansposten die met elkaar in verband worden gebracht is eveneens afhankelijk van de toekomstige ontwikkeling daar de Commissie zich bewust is van het feit dat het mogelijk is dat de vermelde verhoudingen zullen moeten worden gewijzigd naarmate de structuur van de bankmarkt wijzigingen ondergaat. Om deze reden werd een bepaling betreffende algehele herzioning noodzakelijk geacht.

Eventuele herzieningen moeten gebaseerd worden op de gemeenschappelijke ervaring die wordt opgedaan door de controle-autoriteiten en zullen onderwerp kunnen vormen van de eerste discussies in het contactcomité. Reeds thans kan men verwachten dat de in eerste instantie vermelde verhoudingen aangevuld en verfijnd zullen moeten worden. Op welke wijze dit zal moeten geschieden wordt reeds duidelijk; ondermeer denkt men aan een coëfficiënt die de risico's van valuta-operaties zal beperken. Deze coëfficiënt zal immers, gezien de recente ontwikkelingen op de bankmarkt, in een zeer nabije toekomst van bijzonder belang kunnen zijn.

Artikel 7 betreft de toepassing van dit systeem op de bijkantoren die een kredietinstelling in een andere lid-staat heeft opgericht. Thans kan nog slechts worden geeist dat deze bijkantoren beschikken over een "stichtingskapitaal". In dat geval zou het dienstig zijn als de betrokken lid-staten zouden overeenkomen dit kapitaal in mindering te brengen op het eigen kapitaal van de kredietinstellingen, in haar land van oorsprong, tenzij de autoriteiten van laatstbedoeld land een totale balans zouden vereisen waarvan ook de activa en passiva van het bijkantoor deel uitmaken.

Artikel 8

Dit artikel geeft een opsomming van de motieven voor intrekking van de vergunning. Ondermeer gaat het om het geval dat het eigen vermogen van de kredietinstelling niet meer voldoende zou zijn (lid 1, sub d); men heeft dit geval niet onder lid 1, sub c), willen brengen aangezien c) het aanvangskapitaal betreft en niet het bedrijfskapitaal; verlies van aanvangskapitaal in de eerste

.../...

jaren van bedrijfsuitoefening is normaal). Het lijkt eveneens nodig een algemeen clausule in te voeren betreffende wetsovertredingen van fiscaal recht, wetgeving inzake de deviezencontrole, enz.), waarop in de betrokken wet als sanctie intrekking van de vergunning is bepaald.

Artikel 9

De posities die de lid-staten innemen ten aanzien van de toegang van banken van derde landen zijn zeer verschillend en variëren van een zeer strenge regeling tot uiterst liberale situaties. Het principe waarbij aan instellingen van lid-staten een even gunstige behandeling wordt gewaarborgd als die welke aan de banken van derde landen wordt gegeven is de enige gemeenschappelijke noemer die in deze eerste fase van coördinatie kan worden aangewend.

Het is evenwel voor de Gemeenschap van essentieel belang op dit gebied in een nabije toekomst tot een gemeenschappelijk standpunt te komen en dit standpunt te verdedigen ten overstaan van de derde landen in het kader van onderhandelingen over vestiging van bijkantoren in alle lid-staten.

Artikel 10

Dit artikel bevat de nodige bepalingen betreffende de positie van bestaande kreditinstellingen en bestaande bijkantoren ten opzichte van het gecoördineerde recht.

Artikel 11

Het belang dat de Commissie hecht aan de samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten werd reeds genoemd. Om deze samenwerking een passend kader te geven wordt een contactcomité opgericht. Het aantal leden van dit comité zal beperkt moeten blijven ten behoeve van een zo doeltreffend mogelijke werking van het Comité. Naar de mening van de Commissie moeten de leden van dit Comité personen zijn die in hun respectieve lid-staten verantwoordelijk zijn

.../...

voor de controle op de zekerheid van de kredietinstellingen en die in hun overheidsdienst een plaats innemen die hèt hun mogelijk maakt rechtstrecks de in het kader van de samenwerking vereiste beslissingen te nemen.

Van de taken van het Comité die in dit artikel worden genoemd zijn die van lid 1 b en lid 1 c van bijzonder belang.

De eerste daarvan betreft het streven de gedragslijnen inzake het toezicht te doen convergeren b.v. door in discussies te komen tot een nauwkeurige definitie van de verhoudingen tussen bepaalde balansposten.

Het Comité heeft geen beslissingsbevoegdheid inzake vraagstukken betreffende de nationale bankcontrole. De leden van het Comité zouden niettemin zoveel mogelijk in hun nationale beslissingsproces een gedachtenwisseling in het Comité moeten opnemen.

De tweede van de bedoelde taken houdt in dat de leden van het Comité telkens wanneer zij vaststellen dat bepaalde omstandigheden de convergentie van het toezicht hinderen nagaan of een coördinatiemaatregel dan wel een andere maatregel gebaseerd op het EEG-Verdrag de moeilijkheid kan opheffen; het Comité zou dan aan de Commissie alle passende maatregelen in overweging moeten geven; de Commissie zou daarmee, voor zover zij zulks dienstig acht, rekening moeten houden.

Artikel 12

De bepaling betreft de oplossing van problemen die kunnen voortvloeien uit het feit dat de leden van de bevoegde autoriteiten enerzijds onderworpen zijn aan bepalingen betreffende het beroepsgeheim en anderzijds over de grenzen moeten samenwerken en eventueel bepaalde gegevens uitwisselen. In beginsel behouden deze gegevens de graad van geheimhouding die eraan door de autoriteit van het land van oorsprong werd toegekend. Opdat daar echter geen conflict tussen dwingende voorschriften uit voortvloeit dient deze

.../...

bepaling te worden aangevuld met een onderlinge aanpassing van de wetgevingen: de leden van de controle-autoriteiten moeten niet door de wetgeving van hun land verplicht worden gegevens die zij hebben ontvangen van hun collega's van de andere landen, waar zij van vertrouwelijke aard zijn, bekend te maken. Een dusdanige bekendmaking kan echter worden toegestaan op voorwaarde dat de autoriteiten die deze gegevens hebben medegedeeld daartoe uitdrukkelijk toestemming hebben verleend.

Artikel 13

Deze bepaling verzekert, zoals in soortgelijke richtlijnen gebruikelijk is, het bestaan van een rechtsbescherming in alle lid-staten.

Artikel 14

Dit artikel bevat de gebruikelijke slotbepalingen en met name een nauwkeurige vastlegging van de termijn voor de tenuitvoerlegging van de richtlijn. Binnen de in ieder geval in acht te nemen termijn van twee jaar, doen de lid-staten het bepaalde in de richtlijn eerst achttien maanden na kennis te hebben gekregen van het eventuele uitstel van toepassing daarvan door sommige lid-staten op bepaalde kredietinstellingen van kracht worden.

.../...

Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen

---

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en met name op artikel 57,

gezien het voorstel van de Commissie,

gezien het advies van het Europese Parlement,

gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

overwegende dat het, ten einde de toegang tot en de uitoefening van het bedrijf van kredietinstellingen te vergemakkelijken, noodzakelijk is de hinderlijkste verschillen tussen de wetgevingen der lid-staten inzake de regeling waaraan deze instellingen zijn onderworpen op te heffen;

overwegende dat het, gezien de omvang van deze verschillen, evenwel niet mogelijk is de voor een gemeenschappelijke markt voor kredietinstellingen vereiste wettelijke voorwaarden tot stand te brengen door middel van één enkele richtlijn; dat dus te werk moet worden gegaan in etappes; dat het eindresultaat van dit proces het met name mogelijk zou moeten maken het toezicht op een kredietinstelling en op haar bijkantoren in de gehele Gemeenschap hoofdzakelijk op te dragen aan de bevoegde autoriteiten van de lid-staat waarin de kredietinstelling haar hoofdzetel heeft;

overwegende dat de voorschriften van deze richtlijn, om gelijke concurrentievoorwaarden tussen de kredietinstellingen te verzekeren, van toepassing moeten zijn op al deze instellingen; dat hun toepassingsgebied derhalve zo ruim mogelijk moet zijn, ofschoon bepaalde uitzonderingen moeten worden gemaakt voor kredietinstellingen, zoals de centrale banken, waarop

.../...

de richtlijn niet van toepassing kan zijn;

overwegende dat echter niet steeds één zelfde systeem van toezicht kan worden toegepast op alle typen kredietinstellingen; dat het dus gewenst is de mogelijkheid open te laten dat de toepassing van de richtlijn ten aanzien van bepaalde groepen of typen instellingen waarvoor een onmiddellijke toepassing op moeilijkheden van technische aard dreigt te stuiten, wordt uitgesteld; dat niet moet worden uitgesloten dat in de toekomst meer specifieke bepalingen voor dergelijke instellingen noodzakelijk kunnen blijken; dat het niettemin wenselijk is dat deze specifieke bepalingen gegrond worden op een aantal gemeenschappelijke beginselen;

overwegende dat het doel dat wordt nagestreefd is om later in de gehele Gemeenschap een analoge toelatingsprocedure met uniforme voorwaarden in te voeren; dat men zich echter in een eerste etappe moet beperken tot het aangeven van bepaalde minimumvoorwaarden die alle lid-staten zullen moeten opleggen;

overwegende dat het bovengenoemde doel slechts zal kunnen worden verwezenlijkt indien de beoordelingscriteria welke voor bepaalde toezichthoudende autoriteiten een bijzonder ruime discretionaire marge inhouden, geleidelijk worden beperkt; dat het vereiste van indiening van een programma van werkzaamheden in dit opzicht slechts mag worden beschouwd als een factor die de bevoegde autoriteiten in staat stelt te besluiten op grond van een meer nauwkeurige informatie binnen het kader van objectieve criteria;

overwegende dat het einddoel van de coördinatie is om, parallel met de geleidelijke totstandbrenging van een Economische en Monetaire Unie, een systeem in te voeren volgens hetwelk de bijkantoren van instellingen uit de lid-staten in de gehele Gemeenschap van iedere toelatingsprocedure zullen zijn vrijgesteld;

dat dit doel niet terstond kan worden verwezenlijkt; dat een verzachting van de bestaande regels niettemin reeds in de eerste etappe mogelijk is met betrekking tot de eisen die worden gesteld aangaande de rechtsvormen van de kreditinstel-

.../...

lingen en de bescherming van de benamingen; dat op de andere punten, zolang geen verdere coördinatie tot stand zal zijn gebracht, de nationale wetgevingen volledig autonoom zullen blijven;

overwegende dat de in het land van oorsprong gecentraliseerde controle zal worden vergemakkelijkt voor zover de financiële vereisten waaraan deze instellingen moeten voldoen gelijkwaardig zullen zijn; dat in afwachting van de harmonisatie van de boekhoudkundige regels die aan de kredietinstellingen zullen worden gesteld ten behoeve van de toezichthoudende autoriteiten, een eerste stap in deze richting kan worden gezet door opstelling van een lijst van verhoudingen tussen bepaalde onderdelen van de boekhouding, zulks als instrument van waarneming en in aanvulling op de coëfficiënten die eventueel in de lid-staten verplicht zijn; dat het voorts noodzakelijk is terstond de coördinatie van de schema's die voor de genoemde boekhoudingen zullen gelden ter hand te nemen; dat in het kader van de hieronder bedoelde samenwerking pogingen in het werk zullen worden gesteld om te verzekeren dat er geleidelijk een systeem zal worden ingevoerd van gelijkwaardige coëfficiënten die op dezelfde wijze zijn omschreven, dat in alle lid-staten kan worden toegepast; dat het in dit verband wenselijk zou zijn een onderscheid te maken tussen de coëfficiënten welke ten doel hebben een degelijk beheer van de kredietinstellingen te verzekeren en die welke oogmerken van economische en monetaire politiek dienen;

overwegende dat de regeling voor de bijkantoren van kredietinstellingen met hoofdzetel buiten de Gemeenschap in alle lid-staten analoog zou moeten zijn; dat thans moet worden bepaald dat de regeling voor deze bijkantoren niet gunstiger mag zijn dan voor die van instellingen uit een andere lid-staat; dat dient te worden bepaald dat met inachtneming van het beginsel van wederkerigheid tussen de Gemeenschap en geïnteresseerde derde landen te sluiten akkoorden voor de toekomst de regeling zullen vastleggen die voor deze bijkantoren zal gelden;

overwegende dat het onderzoek van de concrete problemen die zich voordoen op de gebieden waarop de door de Raad met betrekking tot de werkzaamheden van de kredietinstellingen aangenomen richtlijnen betrekking hebben, in het bijzonder met het oog op een nadere coördinatie, de samenwerking vereist

.../...

van de bevoegde autoriteiten en van de Commissie in een contactcomité;
dat de autoriteiten in dit Comité tot een zo nauw mogelijke samenwerking moeten komen met betrekking tot het toezicht op de kredietinstellingen;

overwegende dat voorts omtrent de richting die de toekomstige coördinatie zal moeten nemen de betrokken kringen van het bedrijfsleven dienen te worden geraadpleegd en de Commissie de oprichting van een comité waarin deze kringen zullen zijn vertegenwoordigd, dient te overwegen

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

TITEL I

DEFINITIES EN TOEPASSINGSGEBIED

Artikel 1

In deze richtlijn wordt verstaan onder :

- kredietinstelling : een onderneming waarvan de gewoonlijk verrichte werkzaamheden bestaan in het direct of indirect deposito's of andere terugbetaalbare gelden van het publiek in ontvangst nemen en voor eigen rekening kredieten verlenen;
- vergunning: een van een overheidsinstantie afkomstige akte, ongeacht haar vorm, waaruit de bevoegdheid de werkzaamheden van een kredietinstelling uit te oefenen voortvloeit;
- bijkantoor: een bedrijfszetel welke een deel zonder juridische zelfstandigheid vormt van een kredietinstelling en welke rechtstreeks de handelingen verricht die eigen zijn aan de hierboven beschreven werkzaamheden; meerdere bedrijfszetels in een zelfde lid-staat van een kredietinstelling met hoofdzetel in een andere lid-staat worden beschouwd als één enkel bijkantoor; meerdere kredietinstellingen die aangesloten zijn bij een centraal orgaan dat op grond van de nationale voorschriften het totaal van hun verplichtingen waarborgt, kunnen met bijkantoren gelijkgesteld worden;
- bevoegde autoriteiten: de autoriteiten die door de lid-staten worden belast met de toepassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften op het gebied van kredietinstellingen, en met het toezicht daarop.

.../...

Artikel 2

1. Deze richtlijn heeft betrekking op de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen.

2. Zij heeft geen betrekking op de werkzaamheden van
   - de centrale banken der lid-staten,
   - de postchequekantoren,
   - de instellingen die tot doel hebben de regionale ontwikkeling in de lid-staten te verzekeren,
   - de Kreditantstalt für Wiederaufbau in Duitsland,
   - de Banque Française du Commerce Extérieur in Frankrijk,
   - de N.V. Export-Financiering-Maatschappij, de Nederlandse Financieringsmaatschappij voor Ontwikkelingslanden N.V. en de Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden N.V. in Nederland.

3. De lid-staten kunnen de toepassing van deze richtlijn op bepaalde groepen of typen kredietinstellingen uitstellen indien een onmiddellijke toepassing van de gecoördineerde voorschriften op technische problemen stuit die op korte termijn niet kunnen worden opgelost.
   Deze problemen kunnen voortvloeien hetzij uit het feit dat deze instellingen aan een andere controle-autoriteit onderworpen zijn dan die welke gewoonlijk met de bankcontrole is belast, hetzij uit het feit dat zij vallen onder een bijzondere regeling. In ieder geval mag dit uitstel niet als rechtvaardigingsgrond hebben de publiekrechtelijke status, de geringe afmetingen of het beperkte actiegebied van de betrokken kredietinstellingen. Het mag slechts toegepast worden op instellingen bestaande op het ogenblik van kennisgeving van de richtlijn.

4. Het in lid 3 bedoelde uitstel wordt met redenen omkleed door de betrokken lid-staat ter kennis gebracht van de Commissie.
   Het uitstel geldt voor een periode van twee jaar die, na raadpleging van het in artikel 11 bedoelde Comité, kan worden verlengd. Het treedt in werking na de bekendmaking ervan in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen, welke bekendmaking binnen zes maanden na de kennisgeving van deze richtlijn moet plaatsvinden.
   Op voorstel van de Commissie, die het Comité raadpleegt, besluit de Raad wanneer het uitstel door de lid-staten moet worden beëindigd.

.../...

TITEL II

BEPALINGEN WELKE VAN TOEPASSING ZIJN OP KREDIETINSTELLINGEN MET ZETEL IN EEN DER LID-STATEN EN OP HUN BIJKANTOREN IN DE ANDERE LID-STATEN

Artikel 3

1. De lid-staten bepalen dat de instellingen die aan deze richtlijn zijn onderworpen alvorens met hun werkzaamheden te mogen aanvangen een daartoe strekkende vergunning moeten bezitten. Zij stellen, met inachtneming van lid 2 en 3 van dit artikel, de voorwaarde voor toekenning van de vergunning vast en delen deze mede aan de Commissie.

2. Onverminderd de overige voorwaarden die eventueel door de nationale wetgevingen worden gesteld, verlenen de bevoegde autoriteiten de vergunning niet indien
   - de kredietinstelling geen voldoende eigen vermogen bezit;
   - de personen die in feite het bedrijfsbeleid bepalen niet voldoende beroepsbekwaam en betrouwbaar zijn.

3. De lid-staten bepalen bovendien dat de vergunningsaanvrage vergezeld moet gaan van een programma van werkzaamheden waarin met name de aard van de beoogde verrichtingen en de structuur van de organisatie van de instelling moeten worden vermeld.

4. Het in artikel 11 bedoelde Comité heeft tot taak de definities die de bevoegde autoriteiten hanteren met betrekking tot de in lid 2 genoemde voorwaarden, alsmede de vermeldingen die in het programme van werkzaamheden moeten voorkomen, te onderzoeken en doet eventueel voorstellen aan de Commissie voor een nadere coördinatie.

.../...

5. Iedere weigering een vergunning af te geven moet met redenen zijn omkleed en binnen zes maanden na ontvangst van de aanvraag worden medegedeeld aan degenen die deze hebben ingediend, of, indien de aanvraag onvolledig is, uiterlijk zes maanden na ontvangst van de documentatie die alle krachtens de geldende voorschriften vereiste gegevens bevat.

6. Elke toekenning en elke weigering van een vergunning worden ter kennis van de Commissie gebracht. Alle kredietinstellingen worden vermeld op een lijst welke door de Commissie in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen wordt gepubliceerd en door haar wordt bijgehouden.

Artikel 4

1. In afwachting van een latere coördinatie welke de oprichting van bijkantoren in de gehele Gemeenschap zonder vergunningsprocedure mogelijk maakt, kunnen de lid-staten de toelating tot hun grondgebied van bijkantoren van aan deze richtlijn onderworpen kredietinstellingen met hoofdzetel in een andere lid-staat binden aan een vergunning volgens de wetgeving en de procedure die van toepassing zijn op kredietinstellingen waarvan de zetel zich op hun grondgebied bevindt.

2. Een lid-staat kan evenwel niet weigeren de vergunning te verlenen voor de bijkantoren van een kredietinstelling uitsluitend om de reden dat deze in een andere lid-staat een rechtsvorm heeft welke niet is toegestaan voor de kredietinstellingen die in het land van ontvangst overeenkomstige functies vervullen. Deze bepaling is echter niet van toepassing op kredietinstellingen die door één natuurlijk persoon worden gevormd.

3. De bevoegde autoriteiten stellen de Commissie in kennis van het gevolg dat zij geven aan vergunningsaanvragen welke zij ontvangen met betrekking tot de oprichting van zodanige bijkantoren.

.../...

4. Het bepaalde in dit artikel laat de regeling welke de lid-staten toepassen op bijkantoren die op hun grondgebied werden opgericht door kredietinstellingen welke aldaar hun hoofdzetel hebben onverlet. Niettegenstaande het bepaalde in artikel 1, 3e streepje, 2e zin, is de wettelijke regeling van de lid-staten welke een afzonderlijke vergunning voor elk bijkantoor van een kredietinstelling met hoofdzetel op hun grondgebied eisen, ook van toepassing op de bijkantoren van de kredietinstellingen met hoofdzetel in een andere lid-staat.

Artikel 5

De aan deze richtlijn onderworpen kredietinstellingen mogen op het grondgebied van de Gemeenschap dezelfde benaming gebruiken als die welke zij in het land van hun hoofdzetel gebruiken, niettegenstaande de voorschriften betreffende het gebruik van de woorden "bank", "spaarbank" of andere soortgelijke benamingen die in het land van ontvangst kunnen bestaan. Ingeval gevaar voor verwarring bestaat, kunnen de bevoegde autoriteiten van de lid-staten van ontvangst ter verduidelijking de toevoeging aan de benaming van een verklarende vermelding eisen.

Artikel 6

1. In afwachting van een nadere coördinatie stellen de bevoegde autoriteiten, als instrument van waarneming en in aanvulling op door hen gehanteerde eventuele verplichte coëfficiënten, de volgende verhoudingen vast ten einde de financiële zekerheid der aan deze richtlijn onderwerpen instellingen te onderzoeken :

a) verhouding tussen eigen vermogen en deposito's;

b) verhouding tussen eigen vermogen en het totaal der activa; de bevoegde autoriteiten kunnen evenwel bepaalde categorieën activa, waaraan geen enkel risico is verbonden, zoals vorderingen op een lid-staat of door een lid-staat gegarandeerde vorderingen, buiten beschouwing laten;

c) verhouding tussen eigen vermogen en vaste activa;

d) verhouding tussen opeisbare verplichtingen en liquide middelen.

.../...

2. De berekening van de in lid 1 genoemde verhoudingen wordt ten minste om de drie maanden voorgelegd aan de bevoegde autoriteiten.

3. De bevoegde autoriteiten onderzoeken in het kader van het in artikel 11 bedoelde Comité of het dienstig is

a) naast de in lid 1 genoemde verhoudingen de verhouding tussen het eigen vermogen en het totaal contanten op termijn van de verschillende openstaande valuta posities, en de verhouding tussen het eigen vermogen en de posities die niet gedekt blijken als men rekening houdt met termijnverschillen, vast te stellen;

b) de in lid 1, sub a), genoemde verhouding uit te breiden tot het totaal of een deel van de opeisbare verplichtingen en voor alle lid-staten een keuze te maken uit deze verhouding en die welke is genoemd in lid 1, sub b);

c) de in lid 1, sub d), genoemde verhouding aan te vullen met of te vervangen door een verhouding tussen de opeisbare verplichtingen op korte termijn en de liquide activa en een verhouding tussen het totaal of een deel van de opeisbare verplichtingen en de op middellange of lange termijn vastgelegde activa.

4. Na raadpleging van het in artikel 11 bedoelde Comité kan de Commissie wijzigingen aanbrengen in de lijst van verhoudingen van lid 1 ten einde rekening te houden met structurele verschillen en veranderingen op het door deze richtlijn bestreken gebied.

5. De bevoegde autoriteiten onderzoeken in het kader van het in artikel 11 bedoelde Comité en met het oog op hun coördinatie, de bij de berekening van de in lid 1 genoemde verhoudingen toe te passen methoden en met name de aan de verschillende elementen te geven nauwkeurige definities; zij gaan bij dit onderzoek uit van de voor vergelijkbare groepen kredietinstellingen bereikte resultaten.

.../...

Artikel 7

1. Voor het toezicht op de kredietinstellingen die in een of meer andere lid-staten dan die waarin de hoofdzetel is gevestigd bijkantoren hebben opgericht, werken de bevoegde autoriteiten van de betrokken lid-staten nauw samen. Zij verstrekken elkaar alle gegevens die het toezicht op genoemde bijkantoren en de kredietinstelling die deze heeft opgericht, kunnen vergemakkelijken.

2. De bevoegde autoriteiten van een lid-staat op wiens grondgebied een van genoemde bijkantoren wordt opgericht kunnen, in afwachting van een nadere coördinatie, eisen dat een stichtingskapitaal ter beschikking van het bijkantoor wordt gesteld; zij kunnen de solvabiliteit van dit bijkantoor nagaan aan de hand van de in artikel 6, lid 1, sub a), b), en c) genoemde verhoudingen uitgaande van dit stichtingskapitaal; zij stellen de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong in kennis van de resultaten van hun waarnemingen.

.../...

Artikel 8

1. De bevoegde autoriteiten trekken de vergunning die aan een aan deze richtlijn onderworpen kredietinstelling of aan een ingevolge artikel 4 toegelaten bijkantoor is verleend in wanneer de instelling of het bijkantoor

   a) binnen een termijn van zes maanden geen gebruik maakt van de vergunning, uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven geen gebruik van de vergunning te zullen maken of haar/zijn werkzaamheden gedurende een periode van meer dan 6 maanden heeft gestaakt, tenzij de betrokken lid-staat heeft bepaald dat in dat geval de vergunning vervalt;

   b) de vergunning heeft verworven door middel van valse verklaringen of op enige andere onregelmatige wijze;

   c) niet meer voldoet aan de voorwaarden waarop de vergunning is verleend, uitgezonderd die betreffende het eigen vermogen;

   d) geen voldoende eigen vermogen of stichtingskapitaal meer bezit of niet meer over de vereiste solvabiliteit of liquiditeit beschikt;

   e) ernstig tekortschiet in het nakomen van de andere verplichtingen die voortvloeien uit de nationale voorschriften voorzover de intrekking van de vergunning daarin uitdrukkelijk aan het niet-nakomen van bedoelde verplichtingen is verbonden.

2. Bovendien wordt de krachtens artikel 4 aan een bijkantoor verleende vergunning ingetrokken wanneer de bevoegde autoriteit van het land waar de kredietinstelling die het bijkantoor heeft opgericht haar hoofdzetel heeft, de vergunning aan deze instelling heeft ingetrokken.

3. Het intrekken van een vergunning krachtens lid 1, sub c) en d), geschiedt eerst dan wanneer de door de bevoegde autoriteiten voorgeschreven maatregelen tot herstel van de situatie van de instelling of het bijkantoor geen succes lijken te zullen hebben of niet door de instelling of het bijkantoor worden genomen.

.../...

4. Vóór het intrekken van de vergunning voor een bijkantoor, verleend krachtens artikel 4, wordt de bevoegde autoriteit van de lid-staat waarin de hoofdzetel van het bijkantoor is gevestigd geraadpleegd. De raadpleging kan in die gevallen waarin ingrijpen uiterst dringend geboden is worden vervangen door een kennisgeving zonder meer. Dezelfde procedure wordt gevolgd, naar analogie, indien de aan een kredietinstelling die bijkantoren heeft in andere lid-staten verleende vergunning wordt ingetrokken.

5. Iedere intrekking van een vergunning moet met redenen zijn omkleed en worden medegedeeld aan de belanghebbenden en aan de Commissie.

.../...

TITEL III

BIJKANTOREN VAN INSTELLINGEN MET HOOFDZETEL BUITEN DE GEMEENSCHAP

Artikel 9

1. In afwachting van een nadere coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake bijkantoren van kredietinstelling met hoofdzetel buiten de Gemeenschap, passen de lid-staten op deze bijkantoren bij de toelating tot de bedrijfsuitoefening geen bepalingen toe die leiden tot een gunstiger behandeling dan die welke de bijkantoren van kredietinstellingen uit de lid-staten ondergaan.

2. De bevoegde autoriteiten stellen het in artikel 11 bedoelde Comité in kennis van de vergunningsaanvragen voor bijkantoren welke bij hen worden ingediend door de kredietinstellingen die hun hoofdzetel buiten de Gemeenschap hebben.

3. De Gemeenschap kan, bij overeenkomstig het Verdrag met een of meer derde landen gesloten overeenkomsten, regelingen treffen inzake de toepassing van bepalingen die op basis van wederkerigheid de bijkantoren van een instelling met zetel buiten de Gemeenschap eenzelfde behandeling op haar gehele grondgebied verzekeren.

.../...

TITEL IV

OVERGANGSBEPALINGEN EN ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 10

1. De aan deze richtlijn onderworpen kredietinstellingen die hun werkzaamheden op regelmatige wijze hebben aangevangen vóór de inwerkingtreding van de uitvoeringsbepalingen van deze richtlijn worden geacht vergunning te bezitten. Zij moeten voldoen aan de in artikel 3, lid 2, tweede streepje genoemde voorwaarden en zijn onderworpen aan het bepaalde in deze richtlijn inzake de bedrijfsuitoefening van kredietinstellingen. Zij worden opgenomen in het in artikel 3, lid 6, bedoelde register.

2. De bijkantoren die door een aan deze richtlijn onderworpen kredietinstelling vóór de inwerkingtreding van deze richtlijn in een lid-staat die voor deze bijkantoren een vergunningsplicht kent, op regelmatige wijze werden opgericht, worden geacht vergunning te bezitten en zijn onderworpen aan deze richtlijn.

3. Indien een instelling of een bijkantoor wordt geacht overeenkomstig lid 1 of lid 2 vergunning te bezitten zonder dat er voor het begin van haar of zijn bedrijfsuitoefening een vergunningsprocedure heeft plaatsgevonden, komt het verbod van voortzetting van het bedrijf in de plaats van intrekking van de vergunning. Via deze bepaling vindt artikel 8 overeenkomstige toepassing.

.../...

Artikel 11

1. Er wordt bij de Commissie een Contactcomité ingesteld dat tot taak heeft

a) onverminderd het bepaalde in de artikelen 169 en 170 van het Verdrag, een harmonische toepassing van de door de Raad met betrekking tot de werkzaamheden van de kredietinstellingen aangenomen richtlijnen te vergemakkelijken door middel van een geregelde onderlinge afstemming van beleidslijnen betreffende de concrete problemen inzake de toepassing van deze richtlijnen;

b) een onderlinge afstemming van beleidslijnen tussen de bevoegde autoriteiten te vergemakkelijken met betrekking tot de toegang tot de werkzaamheden van kredietinstellingen en de uitoefening daarvan; deze onderlinge afstemming betreft met name
- de besluiten die de lid-staten zouden kunnen nemen met betrekking tot uitstel van toepassing van de richtlijn in bepaalde gevallen;
- de voorwaarden voor het verlenen van een vergunning aan nieuwe kredietinstellingen alsmede aan bijkantoren van kredietinstellingen die hun hoofdzetel in een andere lid-staat of buiten de Gemeenschap hebben;
- de verhoudingen tussen bepaalde in artikel 6 genoemde balansposten;
- het intrekken van vergunningen;
- de mededelingen die de Commissie ontvangt met betrekking tot de wijzigingen in de nationale wettelijke voorschriften op het gebied dat wordt bestreken door deze richtlijn;

c) de Commissie bij te staan bij het uitwerken van nieuwe voorstellen aan de Raad met betrekking tot de op dit gebied na te streven coördinatie en haar van advies te dienen ten aanzien van vraagstukken betreffende de ontwikkeling van de structuur van het bankwezen;

d) de in artikel 7 van de richtlijn 73/183/EEG van 28 juni 1973 bedoelde samenwerking tot stand te brengen.

.../...

2. Het Contactcomité is samengesteld uit ten hoogste twee vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteiten van elke lid-staat, alsmede twee vertegenwoordigers van de Commissie. Deze vertegenwoordigers kunnen, bij gelegenheid en onder voorbehoud van voorafgaande goedkeuring door het Comité, vergezeld worden door één of meer deskundigen. Het secretariaat wordt verzorgd door de diensten van de Commissie.
3. Het Comité wordt voor de eerste maal door de Commissie bijeengeroepen; deze eerste bijeenkomst wordt voorgezeten door één van de vertegenwoordigers van de Commissie. Bij deze gelegenheid stelt het Comité zijn reglement van orde vast, dat in het bijzonder voorschriften bevat, die betrekking hebben op verbindingen met het Europees Fonds voor Monetaire Samenwerking, en kiest het zijn eerste voorzitter en zijn eerste vice-voorzitter.
4. Het voorzitterschap en het vice-voorzitterschap worden beurtelings voor de duur van één jaar bekleedt door leden die de bevoegde autoriteiten van eenzelfde lid-staat vertegenwoordigen.
5. Het Comité wordt bijeengeroepen door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van een van zijn leden.
6. Voor alle besprekingen van het Comité geldt het beroepsgeheim bedoeld in artikel 12. Behoudens uitdrukkelijk besluit van het Comité wordt aan deze besprekingen geen enkele bekendheid gegeven.

Artikel 12

1. De lid-staten bepalen dat alle personen die werkzaam zijn bij de bevoegde autoriteiten aan het beroepsgeheim gebonden zijn. Dit geheim houdt in dat de inlichtingen die zij beroepshalve ontvangen slechts op grond van wettelijke voorschriften bekend gemaakt mogen worden. Het houdt tevens in dat geen verplichting bestaat deze inlichtingen aan andere autoriteiten mede te delen.
2. Lid 1 is tevens van toepassing op de vertegenwoordigers van de Commissie in het in artikel 11 bedoelde Comité.
3. Het bepaalde in lid 1 belet evenwel de bevoegde autoriteiten van de verschillende lid-staten niet de in deze richtlijn bedoelde mededelingen uit te wisselen. Op de aldus uitgewisselde inlichtingen is het geheim van toepassing dat in acht genomen moet worden door de personen die werken bij de bevoegde autoriteit die de inlichtingen ontvangt. Deze laatste kan deze inlichtingen slechts bekend maken indien de bevoegde autoriteit die de inlichtingen heeft verstrekt daartoe uitdrukkelijk en schriftelijk toestemming heeft verleend.

.../...

Artikel 13

De lid-staten bepalen dat tegen besluiten genomen jegens een kredietinstelling in toepassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die overeenkomstig deze richtlijn zijn vastgesteld gerechtelijk beroep mogelijk is; dit geldt eveneens voor het geval binnen 6 maanden na indiening geen beslissing is genomen aangaande een vergunningsaanvrage die alle krachtens de geldende bepalingen vereiste gegevens bevat.

.../...

TITEL V

SLOTBEPALING

Artikel 14

1. Binnen 18 maanden volgende op de in artikel 2, lid 4, bedoelde publikatie en in ieder geval binnen 24 maanden na kennisgeving van deze richtlijn, nemen de lid-staten de voor de toepassing ervan noodzakelijk maatregelen. Zij stellen de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

2. Vanaf de kennisgeving van deze richtlijn stellen de lid-staten de Commissie tijdig in kennis van alle ontwerpen betreffende de invoering van wettelijke of bestuursrechtelijke voorschriften op het door deze richtlijn bestreken gebied, opdat de Commissie haar opmerkingen dienaangaande kenbaar kan maken.

3. Deze richtlijn is gericht tot de lid-staten.